

THE LISTENERS

"Is there anybody there? said the Traveller,
Knocking on the moonlit door;
And his horse in the silence champed the grasses
Of the forest's ferny floor:
And a bird flew up out of the turret,
Above the Traveller's head:

And he smote upon the door again a second time;
"Is there anybody there?" he said.
But no one descended to the Traveller;
No head from the leaf-fringed sill
Leaned over and looked into his grey eyes,
Where he stood perplexed and still.

But only a host of phantom listeners
That dwelt in the lone house then
Stood listening in the quiet of the moonlight
To that voice from the world of men;
Stood thronging the faint moonbeams on the dark stair,
That goes down to the empty hall,
Harkening in an air stirred and shaken
By the lonely Traveller's call.

And he felt in his heart their strangeness,
While his horse moved, cropping the dark turf,
For he suddenly smote on the door, even
Louder, and lifted his head:
"Tell them I came, and no one answered,
That I kept my word," he said.

Never the least stir made the listeners,
Though every word he spake
Fell echoing through the shadowiness of the still house
From the one man left awake:
Ay, they heard his foot upon the stirrup,
And the sound of iron on stone,
And how the silence surged softly backward,
When the plunging hoofs were gone.

WALTER DE LA MARE

ԼԱՌՂՆԵՐԸ

“Ո՞վ կայ այնտեղ”, համբորդն ըսաւ,
Թակելով դուռը լուսնին տակ,
Մինչ լոռութեան մէջէն իր ձին
Կրծէր ձարխոտն անտառին:
Թռչուն մը փոքր՝ աշտարակէն,
Սուրաց գլխուն վերեւ անոր:

Ու ան քախեց դուռը կրկին.
“Կա՞յ մէկն այնտեղ”, հարցուց նորէն.
Ոչ ոք իջաւ քայց համբորդին.
Ոչ մէկ գըլուխ երկարեցաւ
Տերեւածածկ յեցորմէն դուրս
Նայելու գորշ իր աչքերուն,
Ուր ան մընաց լուռ, շըւարուն:

Լաղներու խումբ մը միայն
Զերթ ուրուական-քնակիչ այնտեղ՝
Լքուած տունին մէջ հեռաւոր,
Մտիկ ըրաւ ձայնին՝ կուգար
Որ մարդերուն խոր աշխարհէն:
Խումբը կեցաւ խընդդիմ
Հառագայթները նըւաղուն
Ինկոդ վըրան մութ սանդուխին
Որ կ'երկարի մինչեւ սըրահըն ամայի,
Ունկնդրելով ցնցուած ու խռով,
Կա՛նչը՝ մինակ ետ եկողին.

* * *

Ու ան՝ նամբորդն, ըզգաց սրտին իր խորէն
Թէ իր կանչին պատասխանող ձայներուն
Մէջ բան մը կար օտար, ու պաղ, նըւաղուն,
Մինչ կ'արածէր ձին՝ դունչը մութ մարմանդին,
Աստեղագարդ երկնքին տակ տեքուտ:
Ու ան ամուր գարկաւ դուռին այս անգամ
Ու բարձրացուց գլուխն իր խըրոխտ ձայնին հետ.
"Ըսէ՛ք անոնց որ ես եկայ, բայց ոչ ոք
Պատասխանեց սրտի կանչին: Նաեւ ըսէ՛ք
Անոնց որ իմ խոստումըս էր...պահեցի:"

Զինքը լսող խումբը ոչ իսկ շարժեցաւ,
Թէեւ ամէն մէկ բառ ինկող իր բերնէն
Արձագանգեց ըստուերին մէջ լուռ տունին,
Միակ մարդէն որ միշտ հսկած էր արթուն:
Բայց լսեցին ձայնը անոր ոտքերուն
Պարաւանդուած ասպանդակին վրայ ձիուն,
Երկաթ-պայտին ձայնը վըրան փաբերուն,
Եւ թէ ինչպէս հին լռութիւնը տունին
Կ'ալեծփէր, ետ կը ծփար մեղմօրէն
Անհետացող սմբակներուն խոյանքէն:

ՈՒՅԼԹԸՐ ՏԸ ԼԱ ՄԱՐ

ԹՐԳՄՆ. ՇԷՆ ՄԱՀ